

ZARZĄDZENIE

Dnia 19 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Sędzia Sądu Najwyższego Zbigniew Puskarski po rozważeniu kwestii przyjęcia wniosku **B. F.** o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 listopada 1995 r., sygn. akt II AKz [...], utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Wojewódzkiego w K. z dnia 30 czerwca 1995 r., sygn. akt III Ko [...] na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k.

z a r z ą d z i ł:

odmówić przyjęcia wniosku.

UZASADNIENIE

B. F. złożyła w Sądzie Okręgowym w K. sporządzony i podpisany przez siebie wniosek o wznowienie zainicjowanego przez jej matkę Z. M. postępowania w sprawie o odszkodowanie i zadośćuczynienie z powodu represjonowania za działalność niepodległościową jej ojca T. M.. Postępowanie to zostało zakończone prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 listopada 1995 r., sygn. akt II AKz [...], utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Wojewódzkiego w K. z dnia 30 czerwca 1995 r., sygn. akt III Ko [...].

Wspomniany wniosek został przekazany do Sądu Najwyższego, po czym zarządzeniem z dnia 28 kwietnia 2017 r. Przewodniczący Wydziału IV Izby Karnej tego Sądu wezwał B. F. do uzupełnienia braków formalnych wniosku, w tym do sporządzenia wniosku przez adwokata lub radcę prawnego, w terminie 7 dni pod rygorem uznania wniosku za bezskuteczny.

W uwzględnieniu prośby wnioskodawczyni ustanowiono dla niej pełnomocnika z urzędu, któremu zlecono sporządzenie wniosku o wznowienie postępowania w sprawie odszkodowawczej, względnie powiadomienie Sądu

Najwyższego o niestwierdzeniu podstaw do złożenia takiego wniosku. Wyznaczona pełnomocnik złożyła obszernie umotywowaną opinię prawną, w której poinformowała, że po zbadaniu akt sprawy oraz dokumentacji, którą uzyskała od B. F., stwierdziła brak podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie. O tym stanowisku pełnomocnika zawiadomiono zainteresowaną i wezwano ją do przedłożenia wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego przez adwokata z wyboru w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, pod rygorem uznania wniosku za bezskuteczny. Nadmieniono też, że Sąd Najwyższy nie ma obowiązku ponownego wyznaczenia adwokata z urzędu w celu wymuszenia złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Mimo to, B. F., która odebrała wezwanie wraz z pouczeniem 24 lipca 2017 r. (k. 64 akt sprawy), sporządzonym w tym dniu pismem zwróciła się do Sądu Najwyższego o wyznaczenie jej kolejnego adwokata z urzędu, „który być może zajmie inne stanowisko niż poprzedni adwokat z urzędu”. W wyznaczonym terminie nie uzupełniła natomiast braku formalnego złożonego przez siebie wniosku o wznowienie postępowania.

Wspomniane pismo oraz kolejne z 31 lipca 2017 r., także postulujące wyznaczenie pełnomocnika z urzędu, zostały dołączone do akt sprawy, o czym wnioskodawczynię poinformowano.

Obecnie stało się konieczne podjęcie decyzji odnośnie do osobistego wniosku B. F. o wznowienie postępowania. W zaistniałej sytuacji procesowej należało odmówić przyjęcia tego wniosku, bowiem zobowiązuje do tego przepis art. 530 § 2 k.p.k., zgodnie z art. 545 § 1 k.p.k. mający zastosowanie w sprawie o wznowienie. W świetle tych przepisów odmawia się przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania m.in., gdy zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 120 § 2 k.p.k. Ten zaś przepis w zdaniu drugim stanowi, że w razie nieuzupełnienia braku pisma w terminie, pismo uznaje się za bezskuteczne, nadto zobowiązuje pouczyć o tym zainteresowaną osobę. Jak wcześniej wskazano, wnioskodawczyni, której umożliwiono skorzystanie z pomocy prawnej adwokata, mimo stosownego pouczenia w wyznaczonym terminie 7 dni nie uzupełniła braku wniosku o wznowienie postępowania poprzez złożenia wniosku o wznowienie sporządzonego przez adwokata (radcę prawnego). Należy przy tym ponownie

zaznaczyć, że niestwierdzenie przez pełnomocnika z urzędu podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania nie obligowało do wyznaczania wnioskodawczyni kolejnego pełnomocnika. Takie postąpienie, przy braku znaczących nieprawidłowości w opinii prawnej złożonej przez wyznaczonego pełnomocnika (nie zmienia tego poglądu okoliczność, że autorka opinii nie dostrzegła, iż zarządzenie Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 czerwca 2011 r., sygn. akt II AKo [...], odnosi się do złożonego przez B. F. wniosku o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Wojewódzkiego w K. o sygn. III Ko [...], tj. w sprawie o unieważnienie orzeczenia, a nie o odszkodowanie) byłoby nieracjonalne i prowadziłoby do kosztownego dla Skarbu Państwa, nielimitowanego co liczby, powoływania kolejnych pełnomocników z urzędu, jedynie dlatego, że wnioskodawczyni wyraża nadzieję, że „być może” któryś z nich sporządzi oczekiwany przez nią wniosek. Niezależnie od tego celowe jest zwrócenie uwagi, co wzmiankowano też w opinii pełnomocnika z urzędu, że wbrew przeświadczeniu B. F., któremu dała wyraz w piśmie z 31 lipca 2017 r., Sąd Wojewódzki w K. nie popełnił „rażących błędów” przez to, że nie zawiadomił jej, iż Z. M. na podstawie tzw. ustawy lutowej z 1991 r. złożyła wniosek o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienie z tytułu niesłusznego skazania i pozbawienia wolności T. M.. Każdy uprawniony i zainteresowany uzyskaniem określonego orzeczenia powinien wykazać w tym względzie własną inicjatywę, natomiast rzeczą sądu, któremu znany jest krąg osób uprawnionych, jest uwzględnienie możliwości wystąpienia przez nich z roszczeniem. Uczynił to Sąd Wojewódzki w K., który po obliczeniu globalnych kwot zadośćuczynienia i odszkodowania, na rzecz Z. M. zasądził trzecią część tych kwot, dostrzegając, że cyt. „obok Z. M. w prawa po T. M. weszły jego córki M. Z. B. i B. K. F.”.

Mając na uwagę przytoczone okoliczności, zarządzono jak na wstępie.